

Sygn. akt IV Ka 171/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Marta Legeny-Błaszczyk

Protokolant Agnieszka Olczyk

przy udziale ---

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2013 roku

sprawy **G. S.**

obwinionej z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 5 ust. 1 i art. 25 ust.1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym z dn. 20.06.1997 r. Dz. U. nr 98 poz.602 z późn. zm. oraz w zw. z § 5 ust. 5 (A-7) i § 36 ust. 1 i 2 (C - 12) Rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31.07.2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych - Dz. U. Nr 170 poz. 1393

z powodu apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 14 stycznia 2013 roku sygn. akt II W 879/11

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 109 § 2 kpw, art. 636 § 1 kpk, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, art. 8 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) **utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionej G. S.;**

zasądza od obwinionej G. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych opłaty za drugą instancję oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IV Ka 171/13

UZASADNIENIE

G. S. została obwiniona o to, że w dniu 02.06.2011r. ok. godz. 13:50 na skrzyżowaniu o ruchu okrężnym ul. (...) w T. M., woj. (...) kierując samochodem m-ki K. o nr rej. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności, nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem m-ki S. o nr rej. (...) przyczyniając się do zderzenia pojazdów, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 5 ust. 1 i art. 25 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym z 20.06.1997r. (Dz. U. Nr 98, poz. 602 ze zm.) oraz w zw. z § 5 ust. 5 (A-7) i § 36 ust. 1 i 2 (C-12) Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z 31.07.2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170, poz. 13930).

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem z dnia 14 stycznia 2013 roku w sprawie II W 879/11 uznał obwinioną G. S. za winną w ramach zarzucanego jej czynu tego, że w dniu 02 czerwca 2011 roku około godziny 13:50 na skrzyżowaniu o ruchu okrężnym ulicy (...) w T. woj. (...) kierując samochodem marki K. o numerze

rejestracyjnym (...) nie zachowała należytej ostrożności a w tym nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu A. S. (1) kierującemu samochodem marki S. o numerze rejestracyjnym (...) poruszającemu się po drodze z pierwszeństwem z prędkością większą od dopuszczalnej o około 13 km/h w wyniku czego nastąpiło zderzenie w/w pojazdów czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym tj. czynu z art. 86 § 1 kw i na podstawie art. 86 § 1 kk wymierzył karę 500 złotych grzywny,

- na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 624 § 1 kpk zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem opłaty i kwotę 1500 złotych tytułem wydatków poniesionych w sprawie, a w pozostałej części wydatki poniesione w sprawie przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok ten zaskarżyła obwiniona G. S. w całości.

Apelacja wywiedziona została z podstawy prawnej art. 438 pkt 2 i 3 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw i zarzuciła obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zapadłego orzeczenia w postaci:

a) art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 kpk poprzez błędne ich zastosowanie polegające na dowolności oceny zgromadzonego materiału dowodowego w postaci m.in.: wyjaśnień obwinionej G. S. i obwinionego A. S. (1), zeznań świadka A. S. (2) oraz opinii biegłego sądowego K. W., a także wynikający z naruszenia w/w przepisów błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia polegający na:

- bezzasadnym przyjęciu, że G. S. swym zachowaniem wypełniła znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 86 § 1 kw w zw. z art. 5 ust. 1 i art. 25 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym oraz w zw. z § 5 ust. 5 i § 36 ust. 1 i 2 rozporządzenia ministrów infrastruktury i spraw wewnętrznych i administracji z dnia 31.07.2002r. poprzez uznanie, że to G. S. nie zachowała szczególnej ostrożności i na skrzyżowaniu o ruchu okrężnym ul. (...) w T. nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu pojazdowi kierowanemu przez A. S. (1), podczas gdy prawidłowo dokonana ocena zgromadzonego materiału dowodowego dokonana zgodnie z zasadami logicznego myślenia i z doświadczeniem życiowym powinna doprowadzić do uznania, że to A. S. (1) nie zachował szczególnej ostrożności i na skrzyżowaniu o ruchu okrężnym ul. (...) w T. nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi kierowanemu przez G. S. znajdującemu się na rondzie w sytuacji, kiedy to obwiniony A. S. (1) na nie wjeżdżał,

b) art. 211 kpk poprzez nieprzeprowadzenie eksperymentu procesowego w postaci wizji lokalnej miejsca zdarzenia i sprawdzenia czy świadek A. S. (2) mógł widzieć zdarzenie przez zasłaniające widok drzewa,

c) art. 193 § 1 kpk poprzez niepowołanie drugiego biegłego sądowego od rekonstrukcji wypadków, który odtworzyłby przebieg zdarzenia uwzględniając miejsce położenia pojazdu G. S. bezpośrednio po zdarzeniu, tj. na wysepce, a nie później niż po przestawieniu pojazdu.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do obwinionego A. S. (1) i przekazanie sprawy w tym zakresie sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi rejonowemu. Dodatkowo skarżąca wniosła o przeprowadzenie dowodu z dowodów wskazanych w pkt 2b i 2c apelacji, których zaniechał sąd pierwszej instancji lub zobowiązanie tego sądu do ich przeprowadzenia.

Dodatkowo w piśmie z dnia 18 marca 2013r. (data wpływu do sądu) – k. 230 obwiniona wniosła o dopuszczenia dowodu z zeznań W. R. – obywatela Niemiec, który zdaniem skarżącej był naocznym świadkiem zdarzenia z dnia 02 czerwca 2011r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionej nie jest zasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że obwiniona nie jest osobą uprawnioną do zaskarżenia wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 14 stycznia 2013 roku w sprawie II W 879/11 w zakresie, w jakim

dotyczy on obwinionego A. S. (1). Zgodnie z przepisem art. 103 § 2 kpw apelacja od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom tj. oskarżycielowi publicznemu i posiłkowemu oraz obwinionemu. Odwołujący musi mieć przy tym tzw. gravamen, czyli interes prawny w zaskarżeniu, może więc skarżyć jedynie rozstrzygnięcie naruszające jego prawa lub szkodzące jego interesom. Interes prawny w zaskarżaniu musi się przy tym odnosić do danego odwołującego się podmiotu. Może on więc skarżyć te rozstrzygnięcia lub ustalenia, które jego dotyczą. Obwiniony nie jest zatem uprawniony do zaskarżania rozstrzygnięć odnoszących się wprost do innego współobwinionego, w tym także np. o jego uniewinnieniu. Z tego powodu nie jest możliwe, jak chce tego skarżąca, uchylenie do ponownego rozpoznania zaskarżonego wyroku w części, w jakiej dotyczy on obwinionego A. S. (1).

Wbrew stanowisku zaprezentowanemu w apelacji stwierdzić też należy, że ustalenia faktyczne poczynione przez sąd pierwszej instancji, a dotyczące sprawstwa obwinionej w zakresie zarzucanego jej wykroczenia są prawidłowe i zgodne z całokształtem okoliczności sprawy.

Sąd pierwszej instancji kierując się prawem swobodnej oceny dowodów poczynił ustalenia takie, które nie mogą być uważane za błędne, dowolne, sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Co przy tym najistotniejsze w rozważaniach swych nie pominął żadnego dowodu, każdy z nich omówił i w uzasadnieniu orzeczenia wskazał, które z tych dowodów i dlaczego uznał za wiarygodne, a którym i dlaczego przymiotu wiarygodności odmówił.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że wbrew zarzutom podniesionym w apelacji, prawidłowe są poczynione przez ten sąd ustalenia w zakresie okoliczności, w jakich doszło do kolizji drogowej z udziałem samochodu obwinionej i A. S. (1). W szczególności prawidłowo sąd przyjął, że samochód A. S. (1) wjechał na skrzyżowanie o ruchu okrężnym wcześniej niż samochód kierowany przez obwinioną a tym samym obwiniona nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu innemu uczestnikowi ruchu poruszającemu się po drodze z pierwszeństwem. Podstawę tych ustaleń stanowiły przede wszystkim zeznania świadka A. S. (2) oraz dowód w postaci opinii biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego K. W., którym sąd rejonowy w całości przydał walor wiarygodności.

Jak wynika ze sporządzonej przez biegłego pisemnej opinii rodzaj i zakres uszkodzeń samochodów obwinionych oraz analiza śladów hamowania samochodu kierowanego przez A. S. (1) prowadzi do wniosku, że zasadniczą przyczyną zaistnienia analizowanego zdarzenia drogowego było nieprawidłowe zachowanie kierującej pojazdem K. – G. S. polegające na niezastosowaniu się do dyspozycji znaków A-7 i P-13 i nieustąpieniu pierwszeństwa przejazdu innemu uczestnikowi ruchu poruszającemu się po drodze z pierwszeństwem (w ruchu okrężnym) tj. A. S. (1) kierującemu pojazdem S., który jednakże przyczynił do zaistnienia zdarzenia, gdyż poruszał się z prędkością większą od dopuszczalnej o ok. 13 km/h. Wnioski te zostały potwierdzone i uzupełnione w trakcie ustnych uzupełniających opinii składanych przed sądem rejonowym. Biegły dodatkowo wskazał, że dla rozstrzygnięcia przyczyn analizowanej kolizji zasadnicze znaczenie miało porównanie śladów hamowania ujawnionych na jezdni ze śladami ujawnionymi na pojazdach oraz z osobowym materiałem dowodowym w postaci zeznań świadka A. S. (2). Biegły podkreślił również, że okoliczność, iż w pojeździe obwinionej uszkodzony był przód pojazdu a nie tył można wnioskować, że do zderzenia doszło w niewielkim odstępie czasu od wjazdu przez obwinioną na to skrzyżowanie.

Mając powyższe na uwadze nie można przychylić się do zawartego w apelacji zarzutu obwinionej, że przedstawione przez biegłego opinie nie są spójne, logiczne i niesprzeczne a tym samym konieczne było powołanie drugiego biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. W odniesieniu do wywodów apelacji podkreślić należy, że biegły w opiniach odpowiedział na wszystkie przedstawione pytania, opinie zostały sporządzone w sposób jasny i przejrzysty a zawarte w nich wnioski zostały wyprowadzone po wnikliwej, szczegółowej i wszechstronnej analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Opinie odznaczają się dokładnością, logicznością i spójnością oraz brakiem wewnętrznej sprzeczności. W szczególności, wbrew twierdzeniom skarżącej, biegły wydając opinie w sprawie opierał się tylko na śladach hamowania samochodu marki S. kierowanego przez A. S. (1) i rodzaju uszkodzeń powstałych w obu pojazdach, nie uwzględnił zaś w ogóle położenia samochodu obwinionej, gdyż nie było to położenie pokolizyjne. Wyjaśnił też w trakcie ustnej uzupełniającej opinii, że wskazanie przez obwinioną, iż jej samochód po

zdarzeniu usytuowany był na pasie zieleni rozdzielającym dwa pasy ruchu nie jest wystarczające dla przeprowadzenia pełnej rekonstrukcji zdarzenia, gdyż w tym celu potrzebna jest szczegółowo oznaczona i zwymiarowana pozycja pokolizyjna pojazdu obwinionej.

Treść opinii biegłego potwierdza wersję przebiegu zdarzenia przedstawioną zarówno w wyjaśnieniach obwinionego A. S. (1), jak i przede wszystkim w zeznaniach świadka A. S. (2), który podał, że z okna swojego mieszkania znajdującego się na trzecim piętrze w bloku położonym przy ul. (...) w T. widział, że na skrzyżowanie o ruchu okrężnym ulic (...) jako pierwszy wjechał samochód osobowy marki S. jadący z ul. (...) a następnie uderzył on w samochód marki K. wjeżdżający na skrzyżowanie z ul. (...).

Zeznania tego świadka prawidłowo zostały ocenione przez sąd pierwszej instancji jako w pełni wiarygodne. Przydanie tego waloru uzasadnione jest zarówno okolicznością, iż świadek A. S. (2) jest osobą zupełnie obcą dla stron a tym samym w żaden sposób niezainteresowaną korzystnym rozstrzygnięciem na rzecz którejkolwiek z nich a nadto okolicznością, iż świadek ten zgłosił się na miejsce zdarzenia bezpośrednio po przyjeździe policji – k. 1v. Oceny tej nie zmienia podniesiony przez skarżącą zarzut nieprzeprowadzenia przez sąd rejonowy dowodu w postaci wizji lokalnej, który pozwoliłby na sprawdzenie czy świadek A. S. (2) mógł widzieć zdarzenie przez zasłaniające widok drzewa. W ocenie Sądu Okręgowego wnioski ten w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania, gdyż aktualny stan drzew z uwagi na wczesnowiosenne warunki klimatyczne nie pozwala na odtworzenie uwarunkowań terenu z chwili czynu a nadto wiarygodność zeznań tego świadka, jak wskazano powyżej, nie budzi żadnych wątpliwości.

Jako zmierzający w oczywisty sposób do przedłużenia postępowania został również oceniony wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka W. R. – obywatela Niemiec. Ocena taka wynika z faktu, iż obwiniona, pomimo zobowiązania jej przez sąd rejonowy, nie wskazała danych dotyczących miejsca zamieszkania lub pobytu B. R. – osoby, która stanowi według oświadczenia obwinionej pierwotne źródło wiedzy o zaobserwowaniu przez w/ w obywatela Niemiec przebiegu przedmiotowej kolizji, co uniemożliwiło weryfikację tej okoliczności przez sąd w drodze bezpośredniego przesłuchania w charakterze świadka B. R.. Istotne znaczenie ma również okoliczność, iż W. R. nie zgłosił interweniującym funkcjonariuszom policji faktu zaobserwowania zdarzenia drogowego, co w połączeniu z okolicznością niewskazania przez obwinioną adresu świadka B. R. i jej wniosku – k. 174 o cofnięcie postanowienia o wysłaniu zapytania do Zakładów (...) – poprzedniego miejsca pracy jej córki, w sprawie ustalenia adresu B. R. z uzasadnieniem, iż takie zapytanie mogłoby zaszkodzić reputacji jej córki, czyni niewiarygodnym twierdzenie obwinionej, iż W. R. był naocznym świadkiem zdarzenia.

Nie sposób zatem podzielić podniesionych przez obwinioną zarzutów dopuszczenia się przez sąd pierwszej instancji naruszenia przepisów art. 211 kpk i art. 193 §1 kpk.

Wobec powyższego podzielić należy ocenę sądu rejonowego, który uznał, że wyjaśnienia obwinionej G. S. i A. S. (1) zasługują na przydanie im przymiotu prawdziwości tylko w takim zakresie, w jakim znajdują one potwierdzenie w pozostałym zebranym w sprawie materiale dowodowym.

Trafnie uznał też sąd pierwszej instancji, że oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie zmieniają zeznania świadków D. K. i R. K. – funkcjonariuszy policji przybyłych na miejsce kolizji drogowej, gdyż zeznania te dotyczą czynności podejmowanych po zaistnieniu kolizji. Żaden ze świadków nie był natomiast naocznym świadkiem zdarzenia.

Bez wpływu na poczynione w sprawie ustalenia faktyczne pozostają natomiast zeznania świadka D. S.. Dotyczą one bowiem okoliczności nie mających znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie.

Wyżej wymienione dowody przyjęte przez sąd rejonowy za podstawę rozstrzygnięcia przedstawiają spójny i logiczny przebieg zdarzeń mających miejsce w dniu 02 czerwca 2013r. i ukazują sposób zachowania się obwinionej G. S. ma skrzyżowaniu o ruchu okrężnym ulic (...) w T..

Motywy zaskarżonego wyroku jako wywiedzione logicznie, przekonująco i w sposób zgodny z wymaganiami art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpow i art. 424 § 1 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpow podlegają akceptacji i uznaniu za trafne.

Apelacja obwinionej nie przedstawia argumentów o takiej randze i znaczeniu, które podważałyby prawidłowość ustaleń faktycznych, a zaprezentowana w niej ocena dowodów jest jednostronna i całkowicie dowolna.

Zachowanie obwinionej polegające na niezachowaniu należytej ostrożności podczas wjeżdżania samochodem marki K. nr rej (...) na skrzyżowanie o ruchu okrężnym i niezastosowaniu się do dyspozycji znaków A-7 (ustąp pierwszeństwa) i P-13 (linia warunkowego zatrzymania) a w konsekwencji nieustąpienie pierwszeństwa przejazdu poruszającemu się już po rondzie – skrzyżowaniu o ruchu okrężnym samochodowi marki S. o nr rej. (...) kierowanemu przez A. S. (1) na skutek czego doszło do zderzenia w/w pojazdów i spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym wyczerpało dyspozycję wykroczenia stypizowanego w art. 86 § 1 kw.

Podkreślić należy, że na skrzyżowaniu o ruchu okrężnym, na którym doszło do przedmiotowego zdarzenia, pierwszeństwo przejazdu określone było znakiem pionowym A-7 (ustąp pierwszeństwa) oraz znakiem poziomym P-33 (linia warunkowego zatrzymania). Kierująca dojeżdżając do skrzyżowania winna zatem zachować szczególną ostrożność i w razie konieczności ustąpić pierwszeństwa przejazdu wszystkim uczestnikom ruchu poruszającym się już po drodze z pierwszeństwem, na którą zamierzała wjechać.

Z uwagi na okoliczności popełnienia wykroczenia zasadnie uznał sąd rejonowy, iż należało obwinionej wymierzyć karę grzywny. Orzeczona kara jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i spełni cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do obwinionej. Jej wysokość dostosowana została do stanu majątkowego obwinionej a także do jego warunków osobistych i rodzinnych, stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych – obwiniona jest rozwiedziona, prowadzi własną działalność gospodarczą i nie posiada nikogo na utrzymaniu.

Z powyższych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania odwoławczego stanowiły przepisy wskazane w części dyspozytywnej wyroku.